

SIS FRAGMENTS DE LLETRES EPISCOPALS DEL TEMPS DE PERE D'URREA (1325-1328) I GASTÓ DE MONTCADA (1328-1334), BISBES DE GIRONA

JAUME DE PUIG I OLIVER

Tal com vam assenyalar en el primer volum de les *Lletres del bisbe de Girona*¹, el lligall U-4 de l'ADG s'obre amb set fragments de folis, numerats IIII, V[?], XII, XIII, X[?], XVI, X[?], i tres fragments menors en els quals la numeració s'ha perdut del tot. Aquests folis són les restes de dos o més plecques que contenien lletres dels bisbes Pere d'Urrea² i Gastó de Montcada³, uniformement ratats en forma de mitja lluna. En aquests derelictes hi sobreviuen, amb prou feines, sis fragments de lletres en català, que no foren incloses en l'edició que acabem de citar, perquè la mutilació que han sofert no permet fer-se cap idea vàlida ja sigui de qui eren els destinataris, de la matèria que s'hi ventilava, dels personatges que hi eren al·ludits, o de les tres coses alhora.

Aquests materials, doncs, no afegien cap interès especial a una edició prou densa de documents ben conservats. Però l'escrúpol de perdre un mot o un nom, que per ventura podran ésser útils als especialistes en catalanística, empeny a oferir aquests minsos fragments en forma de nota per memòria. Ho hem fet, també, pensant en la gran quantitat de documents catalans antics que han vist i possiblement continuaran veient la llum en el tombant del

¹ Cf. Jaume de PUIG I OLIVER – Josep Maria MARQUÉS I PLANAGUMÀ, *Lletres del bisbe de Girona. Segle XIV. Vol. I (n. 1-620)*, Barcelona, Institut d'Estudis Catalans - Facultat de Teologia de Catalunya – Ajuntament de Girona 2007, 26.

² Cf. infra nota 9.

³ Cf. *Lletres, o.c.*, n. 127 nota 316.

segle XX i principi del XXI, i en les bases de dades que ens consta que estan en el pensament de més d'un responsable públic de la cultura de Catalunya. D'altra banda, l'estat molt precari del suport i la pèrdua irreparable de text obliguen moralment a fer l'esforç de salvar les relíquies d'aquestes lletres en català, sobretot aquelles que corresponen al pontificat de Gastó de Montcada, per a nosaltres definitivament pobre de testimonis en català.

Ja vam dir al seu moment que els folis tan miserablement ratats podrien correspondre a restes de plec diversos. Els vam trobar esgarriats en un registre de la correspondència d'Arnau de Mont-rodon. El nom de Rodrigo [Çabata]⁴, home de confiança del bisbe Pere d'Urrea, apareix en el fragment n. 1; en el fragment n. 4 hom al·ludeix a deutes del bisbe d'Osca (Pere d'Urrea); el fragment n. 5 conté l'inici d'una lletra de Gastó de Montcada. L'aparició d'aquests noms va permetre conjecturar tot d'una que els tres primers fragments havien de correspondre a lletres del temps de Pere d'Urrea i els tres darrers, al temps de Gastó de Montcada. En tot cas, la subsistència d'aquests fragments indica que s'ha pogut perdre tot un registre de correspondència mixta Urrea-Montcada, del qual només subsistirien els fragments avui editats. Cal admetre també que l'estat de destrucció avançada dels nostres fragments suggereix més aviat que plec diversos de la correspondència d'aquests dos bisbes ja s'havien malmès molt abans de l'enquadernació de tota la sèrie de lletres episcopals, duta a terme durant el segle XVIII.

En qualsevulla de les hipòtesis, és evident que la correspondència emesa pels dos bisbes va ésser més abundant que la que ens ha pervingut. A l'ADG només hi havia dos registres amb lletres de Pere d'Urrea, U-2 i U-3; sortosament, la diligència de l'enyorat arxiver Josep Maria Marquès fou decisiva per identificar l'actual lligall U-2 bis, esgarriat entre la sèrie D de l'arxiu, com un volum de correspondència i no com un volum de col·lacions de beneficis, i així la correspondència de Pere d'Urrea va augmentar de manera sensible. D'altra banda, a l'ADG només s'han conservat dos registres sencers amb les lletres de Gastó de Montcada: U-4 i U-5, i en el darrer registre no hi ha ni una sola lletra en català. Els tres fragments que avui es

⁴ Cf. *ib.*, n. 74 nota 197.

publiquen augmenten, doncs, la minsa quota de documents en la nostra llengua conservats del temps d'aquest prelat. Pere d'Urrea governà tres anys la diòcesi gironina; Gastó de Montcada, gairebé sis anys. S'han conservat més lletres en català d'Urrea que no pas de Montcada. La correspondència d'Urrea es reparteix proporcionalment en el temps; la de Montcada és molt més errívola. S'imposa la impressió que s'han hagut de perdre molts materials de la sèrie de lletres d'aquest pontificat, tal com se n'han perdut dels anys inicials del pontificat següent, d'Arnau de Mont-rodon, del qual, tanmateix, es conserven cap a cinc-cents lletres en català. Sortosament, la correspondència de Berenguer de Cruïlles⁵ és tan completa com abundosa, i el seu escorcoll només ha fet emergir un parell de lletres fragmentàries, que corresponen als folis inicials del lligall U-36, únic volum de la correspondència d'aquest prelat que ha sofert la devastació dels insectes. Els dits fragments seran publicats, si Déu vol, en el lloc i moment oportuns.

Editem avui aquest material precari i escadusser de la primera meitat del segle XIV seguint al peu de la lletra els criteris emprats en l'edició de lletres episcopals gironines esmentada més amunt, tant pel que fa al text com pel que fa a les notes, sigles i altres recursos de l'edició. I a una certa distància temporal, voldríem retre homenatge a la professionalitat dels arxivers que han impedit, al llarg dels anys i dels segles, que un material com aquest, tan mal conservat i fragmentari, fos engolit per l'oblit definitiu. En aquest sentit, cal esmentar primer de tot Francesc Befaràs i els seus ajudants, que durant el segle XVIII van emprendre la tasca onerosa de fer relligar en volum els quaderns de les diverses sèries de l'arxiu. Després, a Josep M. Marquès, recentment traspasat i perennement viu en el record de tots aquells a qui ha fet accessible la riquesa immensa de l'ADG. Marquès ha penetrat en l'entranya de la documentació que fou posada sota la seva custòdia, amb una eficàcia que serà degudament valorada al seu moment. Però ell sabia prou bé que Francec Befaràs i altres arxivers dels segles XVIII i XIX havien treballat a l'ADG amb passió semblant a la seva. No es van preocupar només de conservar materialment els documents, sinó que van fer un gran esforç per identificar, salvar i organitzar fins on els fou possible les peces més humils i àdhuc els fragments documentals que havien subsistit

⁵ Cf. *ib.*, n. 193 nota 457.

gairebé miraculosament entre les peces mestres de les diverses sèries de l'arxiu. La professionalitat d'aquests arxivers i la seva intel·ligència els va dur a salvar, cosint-los en el lloc adient o incloent-los entre les cobertes de pergamí dels lligalls, alguns centenars de fragments que no són pas menys preciosos per a nosaltres com ho foren per a ells. Fins al moment present, en els onze primers registres de lletres episcopals hem pogut identificar 83 fragments diversos. Hi ha lletres del bisbe i dels vicaris generals, fragments sense text o només amb *probationes pennae*, però hi abunden les lletres de tercers adreçades al bisbe, preferentment, i també als seus oficials, lletres que han originat les corresponents respostes. La professionalitat dels arxivers eclesiàstics del segle XVIII es demostra en el fet que van saber identificar cada fragment i el van cosir o intercalar en aquelles pàgines del registre en les quals hi havia la provisió episcopal corresponent. Ara ja podem dir que l'exploració pacient de tots els registres del segle XIV farà augmentar de manera espectacular el nombre d'aquestes relíquies precioses, i així serà possible reunir una col·lecció significativa de lletres d'origen particular, en què les grafies, l'estil i al capdavant la llengua, quan els fragments són escrits en català, tenen un *status* sensiblement distint al de la llengua elaborada de la cúria, amb les marques d'un estil molt més acostat al parlar col·loquial.

APÈNDIX

1

1328 desembre

ADG, U-4, f. Vv

De nós en Rodrigo⁶ etc. Al
 -dom del dit seynor bisbe, s[aluts]
 draper de Gerona que n G.
 -tes al dit en G.
 -tes no li^a per|
 vedat e denunci[at]
 [enca]ra ab participan[s]
 nostra cort e
 -tes. Per què ha
 le. Per què us preg[am]
 -bé que uós destrens[ets]
 en tal manera que l d[it]
 Cor cosa és de gra[n]
 hom qui tenga son off[ic]i|
 cort. E axí complits[h]
 de sent Nicholau anno etc.

Marge: *l^o XII diners*
^a *seq hau cancell*

2

1328 (1329) gener. Girona

ADG, U-4, f. XIIr

-ga substituir altres persones couinens. Per què us diem
 dit a n Pere de Gornau⁷ façats homenatge e faeltat
 quan siats^a requests. E encara que dejats obeir a él e
 nostra persona. Dada a^b Gerona dimenge après la festa

^a *seq regace cancell*   ^b *corr pro de*

⁶ Cf. supra nota 4.

⁷ Pere Gornal o Gornau, fadristerne d'una antiga família patricia gironina, vinculada al dret i al comerç, es casà el 1306 amb Guillema, filla de Ramon Renall, hereva de l'honor familiar de Campdorà; imposà a llur fill Berenguer el cognom Renall: GUILLERÉ II 316, 429-430, 432, 444. El 18 de març del 1325 enfranguia Benviguda, esposa de Ferrer de Coll, d'Aiguaviva, la qual esdevenia dona pròpia de l'Almoïna del Pa de la Seu, per haver-se casat al mas Coll d'Aiguaviva, G-5 f.45rv. La lletra deixa entendre que el bisbe el comissiona per prendre homenatge i fidelitat d'alguns súbdits seus.

1328 (1329) gener. [Girona]

ib

usque ibi ubi dicitur saluts e^a gràcia. Ffem-uos saber
Fferrer⁸ preuere del capitol de Gerona sia maiordom

⁸ L'identifiquem, amb la cautela indispensable, com a Jaume Ferrer, clergue documentat a l'ADG des del 1320 al 1354. Podria pertànyer a la família de drapers gironins homònima, documentada per GUILLERÉ I 482; II 56, 225, 272, 367, 442, 448. El primer d'abril del 1320 el bisbe Pere de Rocabertí li conferia la capellania de la Barroca, G-3 f. 1r; el 26 d'agost del mateix any aconseguí un benefici presbiteral de la Seu, en renunciar-lo Berenguer Batlle, ardiaca d'Urgell, G-3 f. 22v; per això al cap de pocs dies Ferrer renuncia al seu benefici de la Barroca, G-3 f. 23. Immediatament, es posa a deixar i a manllevar diners, pràctiques a les quals, com veurem, fou addicte. L'octubre del 1320 prestava 200 sous al cavaller Pere de Palau, G-3 f. 31r. El novembre següent renunciava la doma de Cartellà, G-3 f. 27r. El març del 1321, amb Pere Albert, era procurador per obtenir dispensa d'irregularitat a favor de Jaume Maçot, beneficiat de la Seu, perquè aquest havia cantat l'epístola després de rebre l'orde del subdiaconat, però abans de tenir les lletres que l'acreditaven com a tal, acte d'un juridicisme amb tocs grotescos, G-3 f. 61r. El setembre del mateix any consta que havia prestat 100 sous a Pere Jover, sagristà de Sant Sadurní, G-3 f. 91r. L'agost del 1322 comprava al notari Berenguer Roig una casa al barri eclesiàstic de Girona, GUILLERÉ I 439. El setembre del mateix any, manllava 500 sous al canonge Guillem de Cornellà. El 17 de maig del 1323, Ramon Arnau ça Masó, batlle de Crespià, li firmava debitori de 300 sous per les rendes episcopals de Crespià, G-4 f. 32rv. Aquest document informa que Jaume Ferrer havia estat majordom episcopal; per tant, ho fou de Pere de Rocabertí, mort el 1324. El 4 de febrer del 1325 firmava a Guillem de Vilarig, canonge, rebut de 80 sous, G-5 f. 39r. L'endemà firmava als marmessors del prelat difunt rebut de 600 sous, part d'un deute major del bisbe, G-5 f. 13r. El mateix dia tornava 300 sous al canonge Guillem de Cornellà, *ib.* Del temps de la seva majordomia amb Rocabertí, el setembre del 1325 pagava a Ramon Torró, clergue de la Bisbal, 60 sous, salari del temps que l'havia acompanyat, G-5 f. 15v. El setembre del 1328 cobrava 300 sous que encara li eren deguts de la marmessoria del bisbe Rocabertí, G-5 f. 17v. El març del 1326, el nou bisbe Pere d'Urrea li confirmava el benefici de la capella d'Abella, parròquia de Vilallonga, G-6 f. 14r. El 1327 prengué possessió per procurador de la capellania de Sant Climent d'Amer, G-6 f. 92rv. El 1329, ell i l'ardiaca de Rabós, Ramon de Santa Pau, prometien a Arnau de Mont-rodon i a Bernat des Balbs que, si els prelats exempts i no exempts no volien pagar la talla de 3.000 sous, ells els pagarien 500 sous, G-7 f. 1r. Consta que obtenia la capellania de Palau-saverdera a partir del 1328, U-3 f. 126r. El 17 de gener del 1330 tenia poders d'Arnau de Mont-rodon per presentar candidat a la sagristia de Sant Martí Sapresa, U-4 f. 71r. El 19 de gener següent encara cobrava 189 sous deguts i en firmava el corresponent rebut a Berenguer Domènec, clergue i marmessor de Rocabertí, G-7 f. 17v. En temps de Gastó de Montcada actua com a vicari general, G-7 f. 29v-30r, i com a majordom, G-7 f. 48v, de manera que és molt probable que el nostre fragment pertanyi a la lletra en la qual el bisbe notificava als seus batlles aquest darrer nomenament. Atès que les seves relacions administratives es verifiquen sempre fora de Girona, devia ésser el majordom dit forà. El 19 de juliol del 1330 firmava rebut a Simó Gallart, cavaller, en nom del bisbe, de 1.000 sous, part dels 2.000 que el cavaller havia de satisfer per la confirmació de la batllia d'Ultra-

mort, G-7 f. 60r. El mateix dia pagava 15 lliures a Arnau de Senjars, carnisser de Barcelona, part del deute de carn i vi que el bisbe havia despès durant la seva estada en aquella ciutat, *ib.* El 24 d'agost, com a majordom episcopal, rebia 630 sous procedents del subsidi de prelats i clergues, U-4 f. 114r. El 10 de desembre d'aquell mateix any tenia obligat el bàcul del bisbe i el definia a l'abat de Banyoles, Bernat de Vallespirans, G-7 f. 91v, 96v. El dia 18 següent el bisbe li firmava rebut de 400 sous, lliurats pel seu escuder, U-4 f. 136v. El 25 de gener del 1331 imposava a Bernat Serena, clergue de l'Armentera, l'obligació de satisfer 50 sous, cost d'una enquesta menada contra ell per ordre del bisbe, G-7 f. 103r. El 27 d'agost del 1331 el bisbe li conferia la capellania de Santa Maria de Granollers de Rocacorba, vacant per mort de Bernat de Solans, canonge de Barcelona, U-4 f. 181r. El 27 de gener del 1332, cobrava de Ramon de Collell, beneficiat de Sant Llorenç del Mont (Sous), 150 sous de multa imposada en la visita pastoral, i feia prometre al clergue que s'ordenaria de prevere, G-8 f. 13v. El juliol informava sobre unes terres del prior d'Ullà que aquest conreava directament i que es proposava d'establir, U-5 f. 46v. L'octubre del mateix any permutava la capellania de Gaüses, que també detenia, U-5 f. 3v. El 3 de desembre següent rebia 129 sous, part dels 6.000 que el bisbe havia de restituir per raó del bovatge, U-5 f. 13v. L'abril del 1333, el bisbe el nomenava procurador, amb Ramon Porcell, canonge d'Osca i oficial de Girona, per manllevar diners sense límit de quantitat, G-8 f. 68v, senyal inequívoca de l'estat de les finances del prelat i preludi del final catastròfic, financerament parlant, del seu pontificat. El 1333 Jaume Ferrer és encara majordom del bisbe Montcada, i com a tal remetia a Astruc Abraham, jueu de Girona, i al seu fill Abraham Astruc, veí de la Bisbal, tota mena d'usures d'interès superior al vint per cent, G-8 f. 74v-75r. Aquests anys tenia un escuder que nomia Francesc Miassèn, clergue de la Bisbal, el qual el 12 de maig del 1333 rebia l'encàrrec de vendre cavall i rossi, G-8 f. 76r. El 25 de maig següent presentava per a la doma de Vilamarí, església de la qual obtenia la capellania, U-5 f. 89v. L'abril del 1334 era ferialer de la Seu i, amb el col·lega Bernat des Balbs reduïen a Domènec de Pou, de Fornells, les terres situades prop de l'Onyar, al pla de Bovera, on aquest es proposava de plantar-hi vinya, a una tasca, G-9 f. 6r-7r. El maig, com a capellà de Palau-saverdera, en proveïa la sagristia, U-5 f. 154r. El juny del mateix any és tresorer de la Seu; amb el bisbe, Ramon Balot, rector de Portolés a la diòcesi d'Osca i capellà de Pujals dels Cavallers i de Valveralla a la de Girona, i Ferrer d'Avellà, rector de Sasa, manlleva 500 sous a Bernat de Conomina, diaca de Paret Rufí, G-9 f. 28v-29r. El 4 de juliol següent renunciava a la capellania de Vilamarí, U-5 f. 166v. El primer d'agost següent Conomina amplia el préstec amb 275 sous més, G-9 f. 44r. Les finances episcopals devien anar a mal borràs, perquè en aquella mateixa data el bisbe i Jaume Ferrer manllevaven al mercader gironí Arnau de Campillonch 800 sous, G-9 f. 46r. Gastó de Montcada morí al cap de poc, el divendres 12 d'agost del 1334. Jaume Ferrer havia estat un puntal de la seva gestió econòmica desgraciada, però els documents no indiquen que li sobrevingués una època calamitosa. El 22 d'agost, després dels funerals i en plena seu vacant, Jaume Ferrer constituïa procurador per a les rendes de la seva capellania de Palau-saverdera, G-9 f. 51rv. L'adveniment de l'efimer Gilibert de Cruïlles no sembla haver-li produït cap més perjudici que el natural allunyament de l'esfera del poder de decisió. Ramon Balot el nomenà procurador seu per resignar beneficis, la qual cosa significa que se'n tornava cap a Osca, G-9 f. 147v-148r. El març del 1335, Jaume Ferrer nomenà Francesc Miassèn procurador per als plets que no li devien faltar, G-10 f. 16rv, 18rv; el juny següent, Bernat de Brancós i Bernat Jordà, de Rupjà, li sortien fiadors d'un deute de 6.000 sous a Guillem de Santmartí, draper de Girona, G-10 f. 53rv. Des del 1335 fins al

la dignitat de la dita bisbalia. Per què us diem e us ma
 Ferrer e a sos manaméns dejats obeÿr axí con a la
 [diumen]ge après la festa de Piphanía anno etc.

4

1328 (1329). Girona

ADG, U-4, f. XIIr-v

de Gerona als amats e fehels batles
 [nos]tres lochs de la bisbalia nostra de
 -n deguts per moltes e diuerses persones
 bisbe d'Oscha⁹ en uostres batlies s[o]
 [d]eguts són dejen uenir a nos^a en
 -aran dels fruyts que él hauia reebuts mes
 [ra]hon d'açò diem-uos e us manam que tota ho

1348 s'obre un silenci documental notable, indicador sens dubte que Jaume Ferrer entrà en una fase àtona de la seva vida. El 17 de novembre del 1348, Ramon de Campllonch, capellà de Maià, li conferia el diaconil del lloc; immediatament Ferrer el permutava amb Bertran de Mont-rodon, titular de la capellania d'Arenys, operació aprovada pel vicari general; i el mateix dia Ferrer en prenia possessió per procura, D-158 f. 5r-6v. El 2 de desembre següent, com a procurador de Guillem de Santvicenç, canonge i paborde de Gener, aprovava la permuta de Santa Margarida de Bianya a favor de Pere de Socarrats, D-160 f. 9r. El 4 de febrer del 1349, com a ferialer, rebia 70 sous, lluïisme d'una casa de Calonge, D-158 f. 8v. El mateix dia pagava 200 sous a Bernat de Brancós, de Rupjà, restes del crèdit dels 6.000 sous esmentats més amunt, G-22 f. 58rv. Al cap de dos dies, com a capellà de Beuda, conferia la sagristia a Arnau de Quera, vacant per mort de Bernat de Quera, D-158 f. 9r. L'abril del 1350, bisbe i capítol encomanen a Jaume Ferrer i Ramon Albert, preveres de capítol, la pabòrdia vacant de Maig, que ningú no volia gestionar per insuficiència dels fruits, G-23 f. 135r. El 3 d'agost del 1351 actuava com a marmessor de Bernat des Balbs, i rebia 1410 sous d'un préstec que el difunt havia fet a Berenguer Pelegrí, clergue de la capella de Montpalau, G-26 f. 89v. El 31 d'agost del 1352 i en qualitat de ferialer, rebia del procurador de Pere Mazoer, canonge, 100 sous per a la cabiscolia i 120 sous per la capellania de Terradelles; al mateix temps i amb Jaume Maçot, firmava rebut al mateix procurador de 10 lliures per la capa que havien de satisfer els canonges quan ingressaven, G-24 f. 26r i 56v-57r. El 19 de desembre del 1353 el bisbe Berenguer de Cruilles cedia a Dalmau de Mont, canonge, i a Jaume Ferrer, prevere de capítol, en qualitat de ferialers, el seu dret sobre 1.900 sous que li devia Miquel Trullars, ciutadà de Girona, per la venda que li havia fet del delme de Fornells per dos anys, suma cobrada el 1354, G-28 f. 69v i 92v. El novembre del 1353 intervingué en una confiscació de béns contra homes de Parlavà, per la qual rebé 800 sous, part d'una suma major, G-29 f. 161v. El 20 de maig del mateix any, rebia de Francesc de Cervià 35 florins d'or, despesa d'una causa duta entre Cervià i Bernat des Balbs, G-30 f. 137v. Va morir entre aquesta darrera data i el 29 de setembre següent, quan la seva marmessoria ja és oberta i s'hi ventilen qüestions relacionades encara amb els 6.000 sous manlevats a Guillem de Santmartí i afers pertocants al ferialer de la Seu, G-31 f. 98-99, G-32 f. 126r.

⁹ Referència a Pere d'Urrea, per al qual cf. *Lletres, o.c.*, n. 2 nota 7 i p. 75-223.

[proc]uradors o substituïts d'èls forçets e
 -s deja cascan en uostra juridicció clauan
 [ma]nera que pujats justament e rahanable
 axí con si eren deutes nostres propis en tal manera
 [vosal]tres defalimnt de justícia. E uolem de consentim[ent]
 deutes sien liurats e pagats al honrat en Bernat
 Jacme dez Camps diachen de Valcanera¹⁰ procurad[or]
 de ço que reebran. Dada a Gerona diluns après

^a seq anoi cancell

5

1328(1329) gener

ADG, U-4, f. XIVv [o XVv]

Als honrats e^a discrets^a e molt amats en Crist als co [...]
 en Gaston per la gràcia de Déu bisbe de Gerona [saluts ab tot hon-]
 -rament. Hauem reebuda uostra letra e ben e[n...]
 -nifestament gran plaer e bon saber e g[...]
 haüda de nostra aueniment e de la profer[ta]
 poguéssets fer de fer a nós tota reuer[ència]
 e encara més apar per les demont dites
 -uets axí con a fils spirituals a nós
 fem moltes gràcies e ns tenem per a[
 loch tot honrament e tota gràcia que
 con negun predecessor nostre e mes
 hauets escrit de posar official a Cast[eyó]
 -pal que tramesa'ns hauets, vos respo[nem
 Gerona ne el bisbat hauíem ordon[at
 domeser de Casteyó que seons no]
 -ble e plagra'ns fort que us
 no creem hauer ben satis[fet
 et nós som tals que:l
 E si negunes coses
 -çosament, Datum

Marge: nichil

^a interlin

¹⁰ El 6 de novembre del 1326 Jaume Camps és sagristà de Sant Vicenç de Camós i demana llicència per absentar-se un any del seu benefici, U-2 f. 77v; Arnau de Carreres, domer d'Argelaguer, és habilitat per fer el seu servei, U-2 f. 78r, i el continua fent encara el novembre del 1328, G-6 f. 73r, possiblement perquè a partir del febrer del 1328 Jaume Camps és diaca de Vallcanera i promet, a més, fer el servei de Berenguer de Puigalt, beneficiat de Rupia, G-6 f. 157r. El 15 de desembre del 1330, essent encara diaca de Vallcanera, rep altra vegada llicència d'absentar-se del seu benefici, U-4 f. 136r.

ld

lb

De nós en Gaston
 nostres an G. ca Fr[igola]¹¹
 batles e homes nostres
 Bàschera e de totes les al
 -rona Saluts e gràcia. Ffem
 -blica l'onrat e^a discret^a en R.
 a reebre per nós e per nom
 lochs de la bisbalia e encara
 per nom de nós e de l'esgleya
 fets criminals e ciuils la con|
 pertanyer segons la juridicció

^a *interlin*

Marge: nichil

¹¹ Cf. *Lletres del bisbe de Girona, o. c.*, vol. I, n. 5 nota 21.